

No, če jih učka tudi Košutnikov Inja — tembolje! Pravil bo vsaj dalje norčavi in poniglavi mladini, kako naglo lahko zaide mlad človek, če verjame več lahkoživim sladkačem kot tistim, ki ga hočejo z resnobo obdržati na pravi poti.

Spomini.

(Konec.)

Sliko lepega sem res doživel v tistih mladih dneh. Posebno lepo je bilo pa nekoč, ko smo priredili skupno z gospodom učiteljem majhen izlet. Meseca majnika je bilo. Vse v najbujnejšem cvetju. Dehteli so opojno z rožami potkani travniki, bučno so šumeli gozdovi za vasjo. Ob tistem ljubem času smo hodili otroci bosí in brez sukenj na hrib v šolo. Mnogokrat smo natrgali gredoč kaj lepih cvetk, ki so rastle na travnikih kraj pota, povezali smo jih v šopek in smo ga dali v šoli gospodu učitelju. On se je pa našega darila zmerom razveselil, ker je ljubil cvetice nadvse. Ko smo mu prinesli nekega dne še posebno veliko blagodišečega majniškega blagoslova tako, da je bil cel kateder kar pokrit s šmarnicami in z raznovrstnimi drugimi lepimi cveticami, se je njegov obraz tako sladko nasmehnil kakor še nikdar prej.

»Otroci!« je dejal. »Drugi teden gremo na izlet . . .«

Še bolj se je zasmehljaval njegov obraz; oči so zaplamtele v žarki svetlobi in rahlo so podrhtele ustnice.

»Na Ledranski hrib pojdemo!« smo zaklicali vsi. »Tam je najbolj prijetno . . . In daleč se vidi od tam . . . Prekrasen razgled, da nikjer takega . . .«

Gospod učitelj si je poravnal z razkrečenimi prsti lase na glavi.

»Dobro. Na Ledranski hrib pojdemo.«

Kakor da se je odprl pred nami raj, smo zavriskali vsi hkrati od nepopisnega veselja, ki se nas je tedaj polastilo . . .

Ko je prišel drugi teden, smo se zbrali otroci že za hladnega, svežega jutra pred šolskim poslopjem in smo nestrpno pričakovali gospoda učitelja. Kmalu se je zasvetil izza ovinka med drevjem širok bel slamnik in koj nato se je prikazal popolnoma gospod učitelj s tenko srebrnookovano palico v roki. S prožnim poskočnim korakom je prihitel k nam in je na naše pozdrave tudi sam gromko odzdravil. Šli smo v šolsko sobo, kjer smo se natanko pomenili, kod da bomo hodili. Mnogo trušča je bilo treba, da je bilo vse v redu.

»Sedaj pa hajd, fantje!« je rekel končno gospod učitelj in si je poveznil z urno roko beli slamnik na glavo.

Hrupoma smo odhiteli iz sobe na cesto.

»Le počasi! Se nikomur ne mudi!« je miril gospod učitelj smehljaje in je zamahoval prijetno s svojo palico po zraku.

Na cesti smo se postavili v pare in smo se napotili zložno in počasno v hrib. Gospod učitelj, Juševarjev Francelj in jaz smo stopali zadaj.

Zdrav, svež zrak nam je pihljal v razgreta lica. Prelepo majniško jutro je bilo. Solnca še ni bilo izza hribov na izhodu. Komaj da je trepetalo nekaj plašnih žarkov za gorami . . .

Lahek nam je bil korak, lahke so bile naše misli. Svobodno smo dihalo iz mladih prsi, kakor da smo se bili napotili obljubljeni deželi sami nasproti.

»Prijetna je pot na Ledranski hrib,« je rekel gospod učitelj s poudarkom. »Tudi bomo kmalu na vrhu — še dobre pol ure, pa bo konec našemu veselemu romanju . . .«

Pot nas je vodila zdaj preko bisernega travnika, zdaj skozi šumen gozdič. Tanke jelke in vitke breze so se vrstile na vsaki strani steze, koder smo stopali. Gospod učitelj je potegnil iz žepa lep, nov daljnogled in je opazoval z zanimanjem gibčno veverico, ki je švignila preko steze na visoko smreko in počenila na raskavo vejo. Dolgo je gledal živahno živalco skozi daljnogled, nato ga je pa spravil nazaj v žep.

Ni preteklo mnogo časa, da smo prišli na vrh Ledranskega hriba. Oddahnili smo se. Gospod učitelj si je snel z glave beli slamnik in si obrisal z robcem potno čelo. Tedaj se je posvetilo žarko za gorami; v zlatih pramenih je zagorelo na nebu toplo solnce majniško . . .

Kakor očarani smo stali na hribu in strmeli podse v dolino. Navpik pod nami, globoko spodaj, bela vas; okna so se lesketala v zlatih solnčnih žarkih; iz vasi se je vila preko sočnih travnikov kakor srebrn pas široka, prašna cesta; kraj ceste na eni, kraj bučnih gozdov na drugi strani je skrivnostno šumela bistra Zapota. Zunaj vasi so stali vinorodni griči kakor temna straža; pod njimi, na zložnem bregu, so se lesketale v solncu svetle kose zgodnjih koscev; velika tepka je razprostirala tamkaj svoje košate veje v zrak; v senci te tepke pa so vpili otroci in se igrali.

Gospod učitelj je vzel iz žepa daljnogled in je gledal v dolino . . . Tudi jaz sem gledal v dolino in na temne, mogočne hribe naokrog. Takrat, v tistem trenutku, ko je gorela pred nami vas v solncu, ko je sijalo solnce na nas mlade ljudi na hribu, — takrat mi je bilo, da bi zavriskal iz močnih prsi, da bi razprostrl roke in objel ves ta prelepi svet . . .

O mladost, o presrečna mlada leta! Kakor izgine na daljnem morju svetla barka v nerazločno meglo in se nikdar več ne prikaže, tako je minulo vse to. Samo spomini so še ostali. Nič kot spomini.

Cvetinomirski.

